

Tres alias sedes Episcopales in Britannia Armorica nimirum, Briocum, Dolam, & Trecoram à multis sæculis extare certum est, sed harum institutio, ut verum fatear, ignoratur. Hujus regionis historiæ sanctum Briocum urbis cui nomen indidit primum Episcopum fuisse ajunt; & quidem tempore Conani Comitis sub finem quinti sæculi, vel initio sexti. In his etiam legere est Trecorenses sedem prius in Lexobia antiqua Civitate institutam, indeque, hac ab Hastano Danorum Rege diruta anno 836. Trecorem translatam fuisse; necnon Drenualum primum Lexobiensem Episcopum nominant, quem obiisse volunt anno Christi 92. Itemque Robertum Lexobiensem Episcopum subscripsisse sacræ Alani longi Regis Brittonum anno 683. quæ apud Argentreum extat. Quod autem ad Dolam spectat, Gregorius Turonensis lib. 10. Historiarum cap. 31. scribit Eustochium quintum Episcopum Turonensem apud Dolam, Ecclesiam instituisse. Nec pauci asserunt Sampsonem ejus Præsulem fuisse, qui ex Eboraco in Angliam fugiens, inter Episcopos subscriptus legitur in Conciliis Galliarum, maximeque in Parisiensi anno 559. Ea tamen omnia mihi valde dubia sunt, tum quia nullus harum sedium nominatim dicitur Episcopus, ne quidem modò laudatus Sampson, in subscriptionibus dictis antiquorum Conciliorum Galliarum, licet ex aliis omnibus Episcopatibus subscripserint Præsules; tum etiam quod in veteri de ea re Indiculo, quem ex Bibliotheca S. Michaëlis in mari, perspicacissimi ingenii Sirmundus dedit, disertis verbis scribatur, Nomenioium Brittonum Ducem de subtrahendis Metropolitano Turonensi Britanniarum Episcopis cogitantem ex quatuor Episcopatibus septem instituisse, unum apud Dolense Monasterium, cujus Præsulem Archiepiscopum fieri decrevit; alterum in Monasterio S. Brioci, & tertium in S. Rabatuali, qui sedes fuit Episcopi Trecorensis. Id autem tanto verisimilius est, quod Nomenioius ille tempore Caroli Calvi extiterit, legaturque inter Acta Concilii Tullensis tunc celebrati, Epistola Synodica ad Fastrarium Dolensem, Wernarium Aletensem, Garurbrium Briocensem, & Felicem Trecorenses Episcopos, à quibus origo dissidii, scripta; ut ad reverentiam, obedientiamque Turonensi Metropolitæ debitam reducerentur.

OSSISMORUM Civitas in Notitiis antiquis inter cæteras tertiæ Lugdunensis recensetur; vulgò antequam destrueretur, ut credunt, *Ossismor* dicta. Hanc autem Episcopalem primis sæculis fuisse, ex hoc nonnulli putant, ut superius annotavimus, quod Notitias illas Ecclesiasticas existiment: sed cum istud falsum probaverimus, & id quoque quod inferunt pro dubio habendum esse, credimus. Hujus situs ne quidem apud authores certus est, cum eam quidam juxta Trecorem, alii non longè à Leonia, collocent: hique volunt ex ea sedem Episcopalem translatam fuisse Leoniam, sed parum certo. Etenim in Conciliis antiquis Galliarum nequidem verbum fit de Ossismorum Episcopis; & in dicto Indiculo quatuor tantum adhuc numerantur Episcopatus in Britannia Armorica tempore Caroli Calvi. Addunt ex veteribus monumentis Ecclesiæ Leonensis, Sanctum Paulum hujus primum Episcopum fuisse circa annum 529. sed cum in iis non pauca fabulæ veritati admixta reperiantur, ipsi viderint, nobisque satis sit rem ut dubiam proposuisse.

CORISOPITUM Antonino, vulgò *Kempercorentin*. Sanctum Corentinum hujus Episcopum ordinatum à S. Martino Turonensi tradunt Britannicarum rerum scriptores: sed in Antiquis Conciliis nullus Corisopitensis Episcopus legitur, & in Britannia quatuor adhuc tantum Episcopatus fuisse, regnante Carolo Calvo, in dicto Indiculo legere est.